

William Pierce

Autor: William Pierce

Mnozí z mých nejlepších přátel se považují za konzervativce. Mám je upřímně rád a obdivuji je pro jejich ctnosti: mají správně zorientovaný morální kompas a zachovávají si osobní integritu i v éře rozkladu, mají nezávislého ducha a jsou připraveni stát i uprostřed stále nesamostatnější společnosti na vlastních nohou.

Proto doufám, že mi následující řádky prominou.

Tragická volba

Nemám sebemenších pochyb, že bych v případě vynucené volby mezi konzervatismem nebo levicí – ať starou či novou – volil konzervatismus.

Naštěstí však před takto omezenou volbou nestojíme – to by bylo skutečně tragické. Tragické ve velkolepém, spenglerovském slova smyslu. Stáli bychom před volbou onoho Spengerova hrdiny, římského vojáka v Pompejích, jehož kosti našli před jeho stanovištěm, kde ho pohřbila erupce Vesuvu, neboť nebyl ze svého postu nikým uvolněn a vystřídán. Volili bychom to, co je správné, čestné a v souladu s nejlepšími tradicemi naší rasy – a co nevyhnutelně selže.

Konzervativci totiž ze smrtelného zápasu, v němž se octli, nemohou v žádném případě vyjít vítězně. I když totiž jejich radikálně levicoví protivníci nedosáhnou svých cílů – a ani jich dosáhnout nemohou, neboť vychází z pomýleného chápání člověka a přírody – prokázali konzervativci naprostou neschopnost zabránit svým oponentům ve zničení svého vlastního světa.

Revoluční výhoda

Konzervativci nemohou vyhrát, protože stojí proti revolučnímu nepříteli – nepříteli s revolučními cíli, který k jejich dosažení vede revoluční způsob života.

Výhoda odjakživa ležela na straně připravené k útoku, nikoli u té výhradně se bránící – a tak tomu vždy také bude. Evoluční přirozenost konzervativce a revolucionáře velí, že první se vždy spíše ujme obranné a druhý ofenzivní úlohy.

Obléhaný vs. obléhatel

Dualita útok vs. obrana se na taktické úrovni neuplatňuje absolutně, na té strategické však ano. Konzervativci se mohou odhodlat ke krátkému protiútoku – vyrazit z pevnosti a znepokojit revolučního obléhatele – ale nakonec jsou vždy obléhanými a revolucionáři obléhateli.

Snahou konzervativce je ochránit to, co má – nanejvýš tak ještě získat zpět nedávno ztracené. Cílem revolucionáře je od základů změnit *status quo*, nebo jej přímo zlikvidovat a na jeho místě stvořit něco nového.

Bezrasová nirvána

A tak konzervativce mluví o boji se zločinem v ulicích, nízkých daních, zastavení šíření drog a pornografie, omezování velikost státního aparátu. Levičák usiluje o utopii, zbavené válek, „útlaku“, „diskriminace“, „rasismu“, omezení svobody konání – bezrasovou a bezpracnou nirvánu „lásky“, „rovnosti“ a hojnosti.

Země Nezemě

Cíle konzervativců působí vcelku rozumně – a dosažitelně. Oproti tomu se vize levice nachází v **Zemi Nezemí**, daleko za hranicí reality – a právě z toho těží. Jakmile dosáhne konzervativce dílčího úspěchu – tedy zvolení – začne se chovat, jako by vyhrál celou válku. Oddá se vidině blízkého dosažení svých cílů, jeho pozornost ochabne a začne si vychutnávat plody svého domnělého vítězství. Levičák není spokojen nikdy – ať už mu protistrana ustoupí jakkoliv – jeho cíle jsou totiž stejně vzdálené jako předtím.

Konzervativce pracuje nárazově. Se znepokojením reaguje na nejnovější levicovou spoušť, ale spokojí se s ústupem, přeskupením a zformováním nové obranné linie. Levice pak tlačí, zkouší všechny cestičky, postupuje a čas od času udělá krok zpět – ale jen když může vzápětí učinit tři vpřed.

Porážka polovinami

Pokud představitel levice vznese nové požadavky – například nucenou rasovou integraci škol nebo bydlení – konzervativce bude odporovat s odkazem na zachování „místního charakteru“ škol a „svobody sdružování“. Ve výsledku levice získá zpravidla asi polovinu svých cílů a konzervativce asi polovinu toho, co chtěl uchovat, ztratí.

Konzervativce však promptně přijme nový stav, jako by se tak věci měly odjakživa a bude připraven ho bránit novým útokům zleva se stejným odhodláním a (ne)úspěchem jako pozici původní.

Zlovolná ideologie

Tato neustále ustupující pozice je pro konzervativce skoro stejně velkou nevýhodou jako chronická neschopnost chopit se iniciativy. Revoluční levice má svou – jakkoliv zlou a nepřírozenou – ideologii, z níž čerpá jednotu a přetrvávající cíl, což jsou nezbytné předpoklady k vítězství.

K čemu oproti tomu mohou vzhlížet jako k bojovému krédu a neměnnému principu hodnému obětí konzervativci? Více než padesát let (dnes skoro 100 – pozn. překl.) ustupovali tak

rychle, že jejich původní linie dávno zašly za jejich ideologický obzor.

„Rasisté“ jsou radikální

Vezměme si na pomoc příklad rasové otázky. Před více než půlstoletím představovali muži jako **Madison Grant** a **Lothrop Stoddart** mluvčí a zástupce konzervativní pozice v rasové otázce. Velmi výmluvně, i když pomocí obranné rétoriky, se zasazovali o zachování západní rasové integrity pomocí přísných opatření proti rasovému míšení, striktní imigrační politiky a aplikace eugenických opatření na problém přelidnění. Dnes by si žádný „zodpovědný“ konzervativce netroufl ani mít jejich knihy vystaveny ve své knihovně – podle současných konzervativních standardů jsou totiž oba pokládáni za „rasisty“, a tedy „radikály“, nikoli ctihodné a zodpovědné konzervativce.

Léčka svobodného podnikání

A co záchrana svobody podnikání ze spárů rozbujelé státní byrokracie?

V době, kdy cizí síly ovládly naše elity a následně i země, byl systém svobodného podnikání v zásadě nenarušen – a přesto tuto subverzi ani nezpomalil. Lidé, kteří získali kontrolu nad největšími novinovými listy, filmovým průmyslem či rádiovými a televizními stanicemi toho docílili i díky – nikoli navzdory – volnému podnikání.

Víc než jen ekonomika

Tento bod by neměl být chápán jako kategorický odsudek svobody podnikání, ani umenšování významu ekonomické problematiky obecně – ne jeden národ byl koneckonců mizernou hospodářskou politikou zruinován. Je však na místě zdůraznit, že naše současné problémy jsou mnohem hlubšího rázu, než aby k jejich řešení postačila „pouhá“ vládní či ekonomická reforma.

Americké mládeži nechybí rozum k tomu, aby si toto uvědomila. Proto jim nemějme za zlé, pokud nebudou zánik našich institucí nebo *laissez-faire* kapitalismu příliš oplakávat.

Levice netrpí nedostatkem pomatených mladých fanatiků, ochotných zapálit se nebo vyhodit do vzduchu policejní stanici ve jménu boje za „rovnost“ či „mír“; představa mladých mužů a žen, sestavujících ve svíčkami osvětleném sklepě bomby za účelem skoncování s progresivním zdaněním nebo daňových odpočtů je ale jednoduše absurdní.

Pokud chtějí konzervativci, aby se mladí houfovali pod jejich zástavou, musí přijít s něčím inspirativnějším.

Dvě zásadní selhání konzervatismu – absence ducha agresivního aktivismu a jasně definované ideologické základny – jdou ruku v ruce. Nelze mít jedno bez druhého.

Konečné cíle

Slovy brilantního antikomunistického vůdce: „Absence velké, tvořivé myšlenky vždy značí omezenou bojeschopnost. Pevné přesvědčení o právu užít jakéhokoliv prostředku je vždy doprovázeno fanatickou vírou v nezbytnost vítězství revolučního nového řádu na tomto světě.“

„Hnutí, které za takové konečné cíle a ideje nebojuje, nikdy nebude mít k dispozici největší zbraň“... a netřeba dodávat – ani neporazí protivníka, který takto motivován je.

Revolucionář proti revolucionáři

I když konzervatismus levicový progresivismus porazit nedokáže, nová revoluční síla – s ideologickým ukotvením v konzervativismu chybějícím, a postupující s ještě větší smělostí a odhodláním než síly levice – to dokázat může!

Právě takovou nyní vytváříme, plnou odhodlaných a disciplinovaných mladých mužů a žen.

Poznali a zavrhlí jak svět intoxikovaného sexuálního libertinismu levice, tak pravicovou fetišizaci ekonomiky.

Nový řád

Bojují za nový řád, založený nikoliv na nejnovější módě a rozmaru, ale na fundamentálních hodnotách rasy a osobnosti – hodnotách, které kdysi umožnily západnímu muži ovládnout svět, a které mu toto panství stále mohou pomoci obnovit a nasměrovat ho ke hvězdám.

Je jim jasné, že čas, kdy konzervativní rétorika nebo hlasovací lístky mohly vést ke spáse, je dávno pryč. Chápou, že spása Západu může vzejít jedině z řad mladých lidí revolučního ducha a náhledu, kteří skoncovali s planými řečmi a místo toho jsou odhodlaní učinit vše pro záchranu vlastních národů.

Článek Williama Pierce *“Why Conservatives Can’t Win”* poprvé vyšel v časopise Attack! č. 4/1971. Překlad pochází z přetištěné verze na stránkách Counter-Currents Publishing.